Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Jesu Bjergprædiken.

(Fra „the Millennial Star.")

„Salige ere de Fattige i Aanden; thi Himmeriges Rige er deres. Salige ere de, som sørge; thi de skulle husvales. Salige ere de Sagtmodige; thi de skulle arve Jorden. Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed; thi de skulle mættes. Salige ere de Barmhjertige; thi dem skal vederfares Barmhjertighed. Salige ere de Rene af Hjertet; thi de skulle see Gud. Salige ere de Fredsommelige; thi de skulle kaldes Guds Børn. Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld; thi Himmeriges Rige er deres. Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Propheterne, som vare før Eder."

Jesus Christus.

Endskjøndt Herren og Mesteren henvendte denne sin Tale til de Hellige, som levede for en atten hundrede Aar siden, er den ikkedestomindre ligesaa anvendelig paa de Hellige i de sidste Dage. Herrens Ord til hans Folk i hvilkensomhelst Tidsalder ville altid blive opsamlede og anseete som værdifulde Juveler af dem, som interessere sig for hans Værk, og som selv ønske at blive fuldkommede i Sandhed. Vistnok er der flere af Herrens Ord til hans Disciple fordum, som kun gjaldt dem, som Følge af deres særegne Omstændigheder, og den Stilling, de indtoge. Men dette er ikke aldeles Tilfælde med ovenanførte Ord, og endskjøndt de henvendtes til og vare afpassede for hans omkringstaaende Tilhørere, vil man alligevel finde, at de ere anvendelige paa alle de Hellige i disse sidste Dage, og meget opmuntrende for dem.

1) „Salige ere de Fattige i Aanden; thi Himmeriges Rige er deres." De Fattige i Aanden ere dem, som ere af et ydmygt Sind, som ikke ere opblæste af Stolthed, Forfængelighed og verdslig Ærgjerrighed, men som ere tilfredse i hvilkensomhelst Virkekreds eller Stilling i Livet, det bliver deres Lod at indtage, hvor ringe den end monne være. Det er Herrens Fattige, som her tales til, — hans sande Disciple eller Hellige, som hidindtil have været og for Størstedelen endnu ere fattige paa denne Verdens Goder, saavel som ydmyge i Aanden. Til dem, og til dem alene siger han: „Himmeriges Rige er deres." Det er saadanne Personer, hvoraf Herren har besluttet at danne sin Kirke og

sit Rige; thi det er kun dem, som ere ydmyge nok til at efterkomme Evangeliets Fordringer og til at adlyde Guds Riges Love. Kun disse ere værdige til at erholde Evangeliets Gaver og Velsignelser; kun disse kunne retteligen vurdere og nyde Guds Riges Skatte. Det er fornemmelig „for de Fattige Evangeliet forkyndes." Om dem, hvis Hjerter hænge ved Verdens Goder — som ere hovmodige, gjerrige og dyrke „den uretfærdige Mammon" istedetfor „først at søge Guds Rige og dets Retfærdighed," sagde Herren: „Det er lettere for en Kameel at gaae gjennem et Naaleøie, end for en Riig at komme ind i Guds Rige." De ere for høit til at kunne naaes, for stolte til at kunne røres ved, for kloge til at undervises, for indbildske og for store i deres egne Tanker til at man skulde kunne vente, at de ville efterkomme Evangeliets ydmygende Fordringer. Men de Fattige i Aanden underkaste sig med Glæde, og bøie sig for Himmelens Love, og ved deres ubetingede Lydighed mod samme, blive de Undersaatter af „Himmeriges Rige," og af deres egen lykkelige Erfaring lære de Sandheden af den Grundsætning, at „den, som sig selv fornedrer (ydmyger), skal ophøies." Ifølge Apostelen Jacobs Vidnesbyrd har Gud udtrykkeligen „udvalgt dem, som ere fattige i denne Verden, til at vorde rige i Troen, og Arvinger til det Rige, som han har lovet dem, som ham elske."

2) „Salige ere de, som sørge; thi de skulle husvales!" De Hellige maae paa deres Vandring gjennem Livet uundgaaeligt gjennemgaae mange Prøvelser, taale mange Gjenvordigheder og udsættes for megen Fristelse og Sorg; thi dette er Midlerne, hvormed de prøves og fuldkommengjøres. Een af Forjættelserne, som Herren gav sine Disciple, og som gav dem Leilighed til at vise deres Troskab mod ham og hans Sag, lød udtrykkeligen saaledes: „I Verden skulle I have Trængsel." „Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, I skulle græde og hyle, men Verden skal glæde sig; I skulle være bedrøvede, men Eders Bedrøvelse skal vorde til Glæde." Dette stemmer overeens med den ovenanførte Velsignelse til dem, som sørge, — „at de skulle husvales." Hvor meget de Hellige end monne sørge paa Grund af Trængsel, Bekymringer og trykkende Omstændigheder, som de her i Livet kunne komme til at gjennemgaae, skulle de dog blive trøstede og opholdte under alle deres Gjenvordigheder og al deres Modgang af den Hellig-Aand, som blev bekræftet og beseglet paa dem ved Haandspaalæggelse, og som udtrykkelig kaldes „Trøsteren." I Alt, hvad Herren tilskikker sit Folk, har han et evigt Formaal for Øie. Hans Hensigt med alle deres Prøvelser er deres Fuldkommengjørelse. Jesus selv blev „fuldkommengjort ved Lidelser;" (Heb. 5, 8.) og der er sagt om „den store Skare, som Ingen kunde tælle, af alle Hedninger og Stammer og Tungemaal og Folk," som Johannes saae i Synet staae „for Thronen og for Lammet" i den celestiale Verden, at „de kom ud af stor Trængsel," og at „Gud skulde aftørre enhver Taare af deres Øine." (Aab. 7, 9. 17.) Lad derfor de „Sorgmodige i Zion" opløfte deres Hoved og fryde sig, og ikke sørge mere; thi Forjættelsen om evigt Liv og celestial Herlighed er deres, dersom de forblive faste og urokkelige i Troen indtil Enden af deres Pilegrimsfærd.

3) „Salige ere de Sagtmodige; thi de skulle arve Jorden." Sagtmodighed er den Mildhed i Aanden, Blidhed i Tænkemaade, Rolighed og Godmodighed i Sindet, Elskværdighed i Charakteer og den skjønne Ligevægt i Sjælen, som „ikke letteligen ophidses," men som medfører hiin vise Overbærelse med og Taalmodighed under Forurettelser, og hiin villige Under-

kastelse under Guds Villie, som er saa ønskelig og nødvendig til „de Helliges fuldkomne Beredelse, indtil de naae Mands Modenhed og Christi Fyldes voxne Alder!“ Da Christus var paa Jorden, omgiven af ondskabsfulde og hevngjerrige Fjender, og under den frygtelige Indflydelse af Mørkets meest ildesindede Aander, var han særdeles „sagtmodig og ydmyg af Hjertet.“ Midt under sine Prøver og Lidelser, der ikke vare af noget almindeligt Slags, vedligeholdt han bestandig hiin herlige Ligevægt i Sindet, hiin ophøiede Adfærd, hiin hellige, himmelske, elskværdige Sagtmodighed i Aanden, som gjorde ham til et sandt Mønster paa Fuldkommenhed for alle hans Efterfølgere. De, som ikke ere besjælede af hiin uskatteerlige, „sagtmodige og rolige Aand“ ere udsatte for at blive ærgerlige og fortrydelige over enhver lille Fornærmelse, som deres Fjender kunne tilføie dem; de kunne let glemme at staae paa Vagt, naar den største Selvbeherskelse var nødvendig, og ofte vil den mindste Gjenvordighed ophidse dem, og den mindste Gnist vil antænde en Ild af heftige Lidenskaber i deres Hjerter. Besiddelsen af Christi Sagtmodighed er derimod et umiskjendeligt Beviis paa sand Høimodighed og Sjæleadel, som enhver Hellig, der ønsker at blive som sin Herre og Mester, vil stræbe at erholde og bevare. Saadanne er det, som Herren kalder „salige,“ og Forjættelsen til dem er, at „de skulle arve Jorden.“ Psalmisten David siger: „De Sagtmodige skulle arve Jorden og forlyste sig i stor Glæde.“ Den Tid vil komme, og langt hurtigere end Størstedelen af Menneskeslægten er vidende om, da de Ugudelige skulle blive udryddede af Jorden, og Ingen, uden de sagtmodige Guds Hellige, ville være istand til at undgaae Ødelæggelsen. „Herren elsker Ret,“ siger Psalmisten, „og skal ikke forlade sine Hellige, de blive bevarede evindeligen; men de Ugudeliges Sæd bliver udryddet.“ Og atter: „Bie efter Herren og hold hans Bud, da skal han ophøie Dig til at arve Landet; naar de Ugudelige ere udryddede, skal Du see det.“ Med Rette kunde Herren sige: „S a l i g e ere de Sagtmodige;“ thi hvilken større Velsignelse kunne de ønske sig, end at faae en evig Arvelod paa Jorden, naar den er renset fra al dens Besmittelse og bleven en forherliget og „ny Jord,“ og at blive fuld af Lys, Liv og Glæde gjennem den uendelige Evighed? „Guds Paulun“ vil da være „hos Menneskene, og han skal boe hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem, og være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorg, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere.“ (Aab. 21, 3. 4.) Med hvilke herlige Forhaabninger inspireres ikke de sande, sagtmodige Hellige ved disse guddommelige Ord! Hvilke herlige Udsigter aabner der sig ikke for dem! Hvilken riig Arvelod have de ikke Krav paa! Ikke nogle faa usle Strimler Land, som er Alt, hvad selv de rigeste af dem nu kunne sige, de eie; men en heel fornyet J o r d — en V e r d e n, straalende af Udødelighed og af celestial Herlighed og Salighed.

4) „Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed; thi de skulle mættes.“ Hunger og Tørst ere Udtryk, som betegne et stærkt og heftigt Ønske, en inderlig Længsel efter Noget, som man føler, man er i Trang for. At hungre og tørste efter Retfærdighed, er altsaa at længes inderligen efter det, som er ret og retfærdigt — retfærdige Grundsætninger, retfærdige Love, en retfærdig Sinds- og Livstilstand. „Søger Herren,“ siger Propheten Zephanias, „alle Sagtmodige i Sindet, I, som gjøre efter hans Ret; s ø g e r R e t f æ r d i g h e d, søger Sagtmodighed.“ Alle sande Hellige s ø g e Retfærdighed; de hungre og tørste efter den; de elske „Ret-

færdighedens Lov," og bestræbe sig for at føre et saadant retfærdigt Liv, som hiin Lov indprenter. De „søge først Guds Rige og hans Retfærdighed," fordi de vide, at „alt det Øvrige," som de staae i Trang for, skal „tillægges dem" som Følge deraf. Saadanne Personer, siger Frelseren, ere „salige;" thi „de skulle mættes," eller tilfredsstilles; de skulle faae den Retfærdighed, som de saa ivrigt søgte; de skulle faae Retfærdighed og blive fuldkommen mættede med det, som de saa meget og saa længe have hungret og tørstet efter; de skulle blive „fyldte med Retfærdigheds Frugter," hvilke ere „Frugter af Guds Aand."

(Fortsættes.)

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 88.)

„Lader os nu see, hvad Esaias siger i sit 40de Cap. 1ste til 5te Vers. „Trøster, trøster mit Folk, skal Eders Gud sige; taler kjærligen til Jerusalem og raaber til den, at dens Strid er fuldendt, thi dens Misgjerninger er forligt; thi den har faaet dobbelt af Herrens Haand for alle dens Synder. Det er hans Røst, som raaber i Ørken: Rydder Herrens Vei, gjører vor Guds banede Vei ret paa den slette Mark. Hver Dal skal ophøies og hvert Bjerg og hver Høi skal fornedres, og hvad som er krumt skal blive jævnt, og det Knudrede skal blive som en slet Dal. Og Herrens Herlighed skal; aabenbares og de skulle see, ja alt Kjød tillige, det, som Herrens Mund haver talet."

„Af disse Vers lære vi, for det Første, at en vis Persons Røst skal høres i Ørken til at berede Herrens Vei, just paa den Tid, da Jerusalem har været nedtraadt af Hedningerne længe nok til at have faaet dobbelt af Herrens Haand for dens Synder; ja, naar Jerusalems Strid er fuldendt og dens Misgjerninger tilgivne, da skal denne Proclamation atter udgaae, ligesom ved Johannes fordum, til at berede Herrens Vei for hans anden Tilkommelse; og ved den Tid skal hver Dal blive ophøiet, og hvert Bjerg og hver Høi blive fornedret, og det, som er krumt, blive lige, og de ujævne Steder jævne, og da skal Herrens Herlighed aabenbares, og alt Kjød see den tillige, thi Herrens Mund har talet det.

„Saaledes seer Du, at naar hvert Bjerg bliver fornedret, hver Dal hævet op, de ujævne Steder jævne, og de krumme lige, ville disse Omvæltninger begynde at gjengive Jordens Overflade dens første Skjønhed. Men uagtet alt dette, have vi dog endnu ikke gjennemgaaet Gjenoprettelsen; der er mange flere store Ting, der maae skee, for at alle Ting kunne blive gjenoprettede.

„Dernæst have vi Esaias 35te Capitel, hvor vi atter læse om Herrens anden Tilkommelse, og de mægtige Gjerninger, som skulle ledsage den. De tørre Ørkener skulle have Overflødighed af levende Vand, og skulle frembringe Græs og blomstre som en Rose, og paa den Tid kommer Gud med Vrede og Betaling, hvilket maa forstaaes som henthydende til hans anden Til-

kommelse; og Israel skal paa samme Tid komme til Zion med Sang og evig Glæde, og Sorg og Suk skal flye bort. Her have vi altsaa Ørkenens Forbandelse borttaget, og den bliver nu til frugtbare og velvandede Enge.

„Vi ville nu undersøge, om Øerne igjen skulle forenes med Continenterne, fra hvilke de ere blevne adskilte. Om denne Gjenstand anføre vi Aab. 6, 14. „Og hvert Bjerg og hver Ø flyttedes fra deres Steder." Af dette lære vi, at de flyttedes andensteds hen, og da det er Gjenopretelsens Tid for Alt, hvad der har været forandret, saa vende de tilbage til de Steder, hvor de kom fra. Vi komme da til Esaias 13, 13—14. „Jorden skal skjælve og flyttes fra sit Sted, og være liig en forjaget Raa, som Ingen optager." Ogsaa 62, 4. „Du skal ikke ydermere kaldes forladt, ei heller skal dit Land ydermere kaldes ødelagt; men Du skal kaldes Hephzibah (min Lyst), og dit Land skal kaldes Beulah (en Ægtehustru); thi Herren haver Velbehagelighed i Dig, og dit Land skal være som en Ægtehustru."

I det første Tilfælde see vi Jorden bevæget og liig en forjaget Raa; i det andet see vi den som en Ægtehustru. Og af alt dette, og af flere andre Skriftsteder, lære vi, at Continenterne og Øerne skulle forenes til Eet igjen, som det var i Skabelsens Morgen, og Havet skal drage sig tilbage og forsamles til dets eget Sted, hvor det var før; og alt dette skal foregaae under stærke Bevægelser i Naturen, omtrent ved Herrens Tilkommelsestid.

„See Oliebjerget revner brat,
„Naar han paa det. igjen sin Fod har sat;
„De Øer flygte paa hans Ord,
„Og Havet ruller bort mod Nord;
„Det Tørre bliver Eet som før,
„Og Vandet meer ei Skade gjør.
„Han giver nu Velsignelsen,
„Og tager bort Forbandelsen."

Naar Jorden saaledes er bragt tilbage til den herlige Tilstand, i hvilken den først existerede — naar Bjergene ere fornedrede, Dalene ophøiede, det Ujævne bleven jævnt, Ørknerne blevne frugtbare og alle Continenterne og Øerne sammenføiede igjen, Forbandelsen borttagen, saa at Jorden ikke længere frembringer skadelige Væxter, Torne og Tidsler, saa vil det Næste være at ordne og gjenopreise den ufornuftige Skabning til dens tidligere Freds- og Herligheds-tilstand, og lade alt Fjendskab ophøre paa Jorden. Men dette vil ikke skee, førend en almindelig Ødelæggelse er bleven udøst over Menneskene, hvilken vil aldeles rense Jorden, og borttage al Ugudelighed af dens Overflade. Dette vil skee ved hans Munds Riis og ved hans Læbers Aande, eller med andre Ord, ved en ligesaa udbredt Ild, som Vandfloden. See Esaias 11, 4. 6—9. „Men han skal dømme de Ringe med Retfærdighed, og straffe de Sagtmodige i Landet med Oprigtighed, og han skal slaae Jorden med sin Munds Riis og dræbe de Ugudelige med sine Læbers Aande. Og en Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder ligge ved Siden af et Kid, og en Kalv og en ung Løve og fedt Qvæg tilsammen, og en liden Dreng skal drive dem. Og en Ko og en Bjørn skulle gaae i Græs, deres Affødninger skulle ligge ved Siden af hverandre, og en Løve skal æde Straa som en Oxe. Og et diende Barn skal forlyste sig ved en Øgles Hul, og et afvandt Barn stikke sin Haand i en Basiliskes Hule. De skulle ei gjøre Ondt, og ei fordærve paa min Helligheds hele Bjerg; thi Jorden skal være fuld af **Herrens** Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund."

„Naar han saaledes har renset Jorden og herliggjort den med Guds Kundskab, som Vandet skjuler Havets Bund, og har udgydt sin Aand over alt Kjød, saa at baade Mennesker og Dyr blive fuldkommen

uskyldige, som de vare i Begyndelsen, og alene ernære sig ved vegetabilsk Føde, medens Intet er levnet til at skade eller fordærve nogetsteds i hele den vidtudstrakte Skabelse, da gaae Propheterne over til at give os mange herlige Beskrivelser over dens Indbyggeres Glæde. (Es. 65, 17—25.) „De skulle bygge Huse og beboe dem; de skulle plante Viingaarde og drikke Viin af dem; de skulle plante Haver og æde Frugt af dem; de skulle ikke bygge og Andre boe deri; de skulle ikke plante og Andre æde Frugten; thi som et Træes Dage ere mit Folks Dage, og mine Udvalgte skulle længe besidde deres Hænders Gjerning. De skulle ikke arbeide forgjæves, eller føde med Smerte; thi de ere deres Sæd, som ere velsignede af Herren, og deres Afkom med dem; og det skal skee, at førend de kalde, da vil jeg svare, og medens de endnu tale, vil jeg høre."

„I denne lykkelige Tilstand synes det, at alle Folk skulle leve og opnaae et Træes fulde Alder, og det uden Smerte og Sorg, og naar de bede om Noget, skulle de strax blive bønhørte, og alle deres Fornødenheder skulle blive dem rigeligen tildelte. Ingen af dem vil ønske at sove i Støvet; de ville naturligviis heller forvandles, det er, forandres i et Øieblik, fra Dødelighed til Udødelighed, hvorefter de skulle vedblive at regjere med Jesus paa Jorden."

(Fortsættes.)

Bøn.

(Fra „the Millennial Star")

„En Retfærdigs Bøn formaaer Meget, naar den er alvorlig."

Jacob.

Bønnen er een af de mange vigtige Pligter, som udkræver de Helliges udeelte Opmærksomhed i rette Tid. Mange ere Guds Krafts mærkværdige Tilkjendegivelser for hans Børn paa Jorden, og naar de benytte sig af dette store Privilegium, „at bede" til deres evige Fader, bør de altid erindre, hvilken Forbindtlighed de staae i til ham. Det er en sand Glæde at tænke paa Propheten Josephs Fremgangsmaade, da han havde læst Herrens Forjættelser ved hans Tjener Jacob: „Dersom Nogen fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, uden at bebreide, saa skal det gives ham." Dette var en opmuntrende Underretning for ham, som sukkede efter at lære Veien til det evige Liv at kjende. Han troede Apostelens Ord og søgte i Ydmyghed og Oprigtighed Samqvem med den himmelske Majestæt i Bønnen. Han trak sig tilbage til et eenligt Sted, og der anraabte han Herren indtil Mørket, som havde indhyllet hans Forstand, begyndte at vige, og han blev istand til at bede inderligen i Aand og Tro; og medens han saaledes udøste sin Sjæls Længsler og bønfaldt om Svar paa sin ydmyge Begjæring, saae han et meget klart og herligt Lys i Himlene oventil. Han vedblev at bede, indtil Lyset kom nærmere, og tiltog i Klarhed og Styrke. Han blev strax indhyllet i det himmelske Syn, og saae tvende skinnende Personer, som meddelte ham den glædelige Efterretning, at hans Synder vare ham tilgivne. Hans Bøn blev hørt og besvaret paa denne herlige Maade.

Ogsaa ved mange andre Leiligheder

vare de Tilkjendegivelser af Guds Kraft store, som han viste sin Prophet, naar hans Sind var henvendt til Herren i brændende Bøn, og hans Ønsker at erholde Mere af Evighedens rige Skatte bleve fremherskende. Næsten utallige ere de Privilegier og Velsignelser, som ere blevne bekræftede paa dem, som flittigt og vedholdende søge Herren i Bøn.

Hvor herlige og tilfredsstillende have ikke Resultaterne af Nogles Arbeide været, som have taget Deel i Guds Kirkes Tjeneste i denne Uddeling, i Sammenligning med Andres? De, som have holdt sig nær til Herren i Bøn, som have følt Vigtigheden af den store Mission, som var dem anbetroet, have ved Aandens Bistand været istand til at forkynde Livsens Ord med Kraft for en falden Verdens Indbyggere, og at drage Mange ud af deres Synder.

Hvor forskjellige herfra ere ikke Resultaterne af de Mænds Arbeider, som gaae ud med den samme Myndighed for at prædike de samme Principer, men som stole alene paa deres egne utilstrækkelige Talenter. I saadanne Tilfælde er deres Tjenestegjøring afmægtig, og da de have været berøvede den Hellig-Aands Kraft og Indflydelse, have de kun udrettet lidet eller intet Godt. Havde de derimod underkastet deres egne Talenter Aandens Veiledning, vilde deres Arbeider i mange Tilfælde sandsynligviis være blevne helligede til Gavn og Frelse for Menneskene.

Hvor ofte har det ikke fundet Sted, saavel i Familier som med Individer, at Bønnen — denne vigtige Pligt — er bleven forsømt! Følgerne af denne Forsømmelse have snart aabenbaret sig. Fredens Aand, som herskede i de Familiers Boliger, hvor denne Pligt engang iagttoges, har trukket sig tilbage; de have forsømt at holde sig nær til Herren, og der, hvor Fred og Enighed eengang herskede, viser sig nu Uenighed og Trættekjærhed saavel i Familiemedlemmernes Opførsel mod hverandre, som i Udtrykket i deres Ansigter; og en saadan Fremfærd vil ende med Udelukkelse af de Helliges Samfund.

Mange lignende Tilfælde, som det ovenfor anførte, kunne udentvivl paavises som den første Aarsag til, at Mange i denne Uddeling have lidt Skibbrud paa deres Tro. Herren, som vi bestræbe os for at tjene, har befalet sit Folk, at de skulle holde sig nær til ham, saa vil han holde sig nær til dem. Den, som overseer dette Bud, fra ham vil Guds Aand vige, og han bliver ligesom et Skib paa det sporløse Ocean uden Roer, hvormed man kan styre det mellem de skummende Bølger, eller uden Compas, der kan sætte dets Styrmand istand til at føre det til den forønskede Havn.

Uden den Hellig-Aand kan intet Menneske vurdere eller fatte Storheden og Værdigheden af det Værk, som Gud har paabegyndt paa Jorden ved Propheten Joseph Smith; og ligesom denne, maa han i ivrig Bøn vedblive at søge Viisdom fra det Høie, for at han kan være istand til at forstaae Herrens underfulde Gjerninger og de Hensigter, som han agter at udføre i denne Tidernes Fyldes store Uddeling.

Det er imidlertid meget at beklage, at Mange, baade i offentlige Forsamlinger og privat, ikke bede med Bønnens sande Aand, men bruge forfængelige Ord, og nærme sig Guddommen paa en Maade, som ofte er meget anstødelig.

Reformation heri vilde udentvivl bidrage til meget Godt for Alle, som interessere sig for de Sidste-Dages Helliges Fremadskriden. Mange have vant sig til en vis Formular, og finde sig forpligtede til at bede den samme Bøn ved al deres Andagt, hvadenten det er offentligt eller i Hjemmet. Vore Bønner skulde afpasses efter vore Omstændigheder. I mange Til-

fælde er der Personer, som bede for og om Alt, uden netop det, hvorpaa de burde have fæstet deres Opmærksomhed.

Frelserens Raad til hans Disciple i denne Henseende vil utvivlsomt blive annammet med Glæde og sat i Udførelse af dem, som virkelig ønske at forfremmes paa Herrens Vei: „Naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord, som Hedningerne gjøre, thi de mene at blive bønhørte, naar de bruge mange Ord. Derfor skulle I ikke vorde dem lige; thi Eders Fader veed, hvad I have behov, førend I bede ham." Han gav derfor sine Disciple Mønstret af en simpel og ligefrem Bøn i det indholdsrige „Fader vor," som i Sandhed er et Særkjende paa den Aand, der besjælede ham, fra hvis Læber den kom.

Lader os bestræbe os for at følge vor Herre Jesu Christi Exempel ved at afpasse vore Bønner efter Omstændighederne, der omgive os, søge at nærme os vor Fader og Gud paa den rette Maade og med den rette Aand, og bede om de Velsignelser, vi virkeligen behøve. Forjættelsen staaer fast, at dersom vi bede retteligen, skal det gives os, at dersom vi lede, skulle vi finde, og dersom vi banke, skal der oplades for os.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Atter er et Aar tilbagelagt, og i Dag begynde vi et nyt, hvilket vi ønske maatte blive til Held og Lyksalighed for vore Læsere og for os. Talende om vore Læsere, mene vi nærmest de Hellige, men vi ønske ogsaa, at vore Velyndere og alle gode Mennesker, som ville fremme Retfærdighed og Sandhed, maatte i det nye Aar nyde al den Fremgang og Lykke, som er nødvendigt for at befordre deres sande Bedste. Vi ønske dem Alle af Hjertet et glædeligt Nytaar.

Kastende et Blik tilbage paa det forgangne Aar, kunne vi ikke andet end føle os taknemmelige til Gud for hvad der er bleven udrettet. Vi føle os ogsaa takskyldige til vore kjære Brødre i Præstedømmet, der, som Medarbeidere have staaet os trolig bi i Udførelsen af de Pligter, der paahvile os, hver i det Kald, vi have annammet.

Det er med stor Tilfreshed, vi have seet de Helliges Bestræbelser for at fremme Herrens Gjerning i denne Deel af hans Viingaard; og vor Opmuntring er til dem: Bliver ved i Trofasthed, og voxer i Fuldkommenhed. Bliver ved at gjøre vel; adlyder Herrens Aands Paamindelser, Guds Love, og hans Tjeneres Raad, saa ville I føle Velsignelse, og naar Tiden kommer, skulle I nyde Frugterne af Eders Arbeide, Forsagelse, Opoffelse og Lydighed; thi den Gud, som seer i Løndom, skal betale aabenbar.

Alt er vel og rigtigt i Zion med dem, som ville tjene Herren; og om de end i denne Tid maae prøves paa mangehaande Maader, saa vil Alt blive til Bedste for dem, som i Sandhed elske Gud; thi de ville forblive trofaste; og Herren vil forløse Zion, naar den er renset, prøvet og luttret.

Lader os her i Adspredelsen berede os til at blive forløste i Herrens beleilige Tid, og lader os arbeide af alle Kræfter for Rigets Opbyggelse. For at kunne gjøre dette eftertrykkeligen, er det nødvendigt, næst Aandens Vidnesbyrd, at følge deres Raad, der ere stillede over os i Herren, og ikke agte paa, fæste Lid til eller danne vor Tænke-

og Handlemaade efter Rygter, løs Tale eller Breve, hvorfra de end komme, dersom de i nogen Maade stride mod Herrens Aabenbaringer, Bud og de Raad, som gives og ere givne af dem, der for Tiden staae som vore Veiledere. Vor Saligheds-fjende arbeider paa mange Maader, derfor fandt vi det raadeligt at give sidstnævnte Advarsel til de Hellige. Maatte vi Alle opvoxe til en hellig Vært i Herren og fuldkommes ved Lydighed.

Værer beredte og færdige!

(Fra „the Millennial Star.“)

Det er ikke alene de Helliges Forrettighed at forstaae den Almægtiges almindelige Tilskikkelser; men naar han sætter nogen af sine specielle Hensigter i Udførelse, er det baade deres Forrettighed og Pligt at være forberedte for de guddommelige Tildragelser. Og de skulde ikke blot være beredte for Guds Værk i dets store og omfangsrige Hele, men de skulde ogsaa være beredte for Udviklingen af dets Enkeltheder, og færdige til at udføre sin Deel deraf. De skulde ikke blot annamme en Huusholdning som et Hele betragtet, med dens meest fremragende Begivenheder, men de skulde berede sig for de Tildragelser, som forefalde i deres daglige Liv, og for den Tid, hvori de leve.

Naar den Almægtige er beredt til at sætte nogen af sine store Planer i Udførelse, eller til at udfolde nogen af sine vise Hensigter, skulde hans Tjenere og hans Folk i lige Maade være beredte. Dersom han er ifærd med at tage fat paa en Gjerning, som en Tid har hvilet, eller med at begynde et nyt Foretagende, eller at organisere nye Elementer, eller at binde Mørkets Indflydelse, eller at forandre noget i det Bestaaende, skulde hans Helliges Sind være beredte til at modtage et lignende Indtryk. Om han saa at sige skulde fordre et fuldkomnere Arbeide, skulde de have erhvervet sig Duelighed til at udføre det. Did, hvor han leder dem hen, skulde de være beredte til at følge, og færdige til at virke med ham paa den af ham bestemte Tid og Maade. Ei heller er det for meget at vente af dem; thi han giver dem bestandig Tid og Leilighed til at berede sig og til at gjøre sig færdige for hans Tilskikkelser. I Sandhed, de, som fuldeligen forstaae Herrens Aand og Hensigter, ville berede sig saaledes og være færdige. Han siger: „Mit Folk skal være villigt paa min Kraftes Dag.“

De, som ikke ere saaledes beredte og færdige, ville være liig de daarlige Jomfruer, som ikke gjorde nogen Forberedelse, men slumrede ind og sov indtil Brudgommen kom. Da de vaagnede ved Jubelraabet, der lød ved hans Komme, ønskede de at være med i Høitideligheden, og vilde fulde af Glæde tænde deres Lamper, men — de havde ingen Olie; ingen Forberedelser vare gjorte, og derfor kunde de ikke erholde noget Lys. „De daarlige havde taget deres Lamper, men de toge ikke Olie med sig; men de kloge toge Olie i deres Kar tilligemed deres Lamper.“ Da Timen kom, og Anskriget lød: „See, Brudgommen kommer! gaaer ham imøde!“ vaagnede de Alle, og gjorde deres Lamper tilrette. Men de daarlige Jomfruers Lamper vare ubrugelige; thi da de bleve pudsede, vilde de ikke give noget Lys, da de mang-

lede det Væsentligste. Legemet, saa at sige, var beredt, men Aanden af det evige Lys var borte. Og da de daarlige Jomfruer sagde til de kloge: „Giver os af Eders Olie," fik de til Svar: „Det maatte ikke blive nok til os og Eder; men gaaer heller bort til dem, som sælge, og kjøber for Eder selv." De kloge Jomfruer blive aldrig mere end beredte for Guds Hensigter, og enhver af dem maa have sin egen Lampe brændende — maa selv være et Lyslegeme; thi Andres Lys og Olie vil ikke blive antaget, og de, som ere uforberedte, maae „gaae og kjøbe" for sig selv.

„Og medens de daarlige Jomfruer gik bort for at kjøbe, kom Brudgommen, og de, som vare rede, gik ind med ham til Bryllup, og Døren blev tillukt. Men siden kom og de andre Jomfruer og sagde: Herre! Herre! luk op for os! Men han svarede og sagde: Sandelig siger jeg Eder, jeg kjender Eder ikke." Denne Parabel, som Frelseren fremsatte, har ikke alene Hensyn til Menneskens Søns virkelige Komme, men ogsaa til Begivenhederne, forbundne dermed. De Hellige bør erindre, at Jesus sagde: „Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer," osv. Han talede om Begivenheder, der tilhørte denne sidste Huusholdning. Det halve Antal af Jomfruerne sagdes at være daarlige, uforberedte og ikke færdige. Dette vil uden al Tvivl blive Tilfælde; men enhver af de Helliges Formaal skulde være, ikke at blive fundne iblandt dem; og de, som handle overeensstemmende med det Lys og den Kundskab, de have, ville ikke være blandt deres Tal. De, som ikke ere beredte og færdige for Guds Hensigters Udførelse, ville see Begivenhederne gaae for sig; thi da vil der ikke blive nogen Venten paa Beredelse; og medens de „Forberedte og Færdige" ville forstaae Aanden af disse Begivenheder, udføre sin Deel af samme og gaae fremad, ville de Uforberedte og Ikkefærdige ei være istand til at forstaae Aanden af dem, ei være skikkede til at arbeide for Guds Hensigters Fremme, eller være istand til at holde Skridt med Rigets tiltagende Udvikling.

De, som ikke ere færdige og beredte, kunne derfor lignes ved Agermænd, som gaae ud for at høste, naar Sommeren er forbi og Høsten er endt.

Saadanne Exempler ere meget passende for dem af Præstedømmet og de Hellige, som ikke have holdt Skridt med det Sidste-Dages Værk. De have forsømt den beleilige Tid, og de ville blive ladte tilbage. Kun de, som ere beredte og færdige, ville kunne rulle Riget frem, og blive de Udvalgte for Fremtiden.

Næst den indre Udvikling, Fremgang og Bestyrelse, er den fornemste Deel af det Sidste-Dages Værk „Indsamlingen af Israel til sin Hjord fra alle Nationer." Heri indbefattes mange af Guds vigtigste Planer. Heraf ville de største Begivenheder og de meest udstrakte Foretagender i de sidste Dage udspringe. Aanden af Tidernes Fyldes Huusholdning vil bestandig dreie sig om dette Centrum, og i Udfoldelsen af Verdens Fremtid vil de Udvalgtes Indsamling til Kirken og Israels Hjemsamling til Zion og Jerusalem blive mere omfattende og meget mere øinefaldende, indtil Alt, hvad Herren har besluttet at udføre i de sidste Dage, er fuldendt.

Men Gud holder sig ikke altid til Eet, eller beskjæftiger sig altid med samme Ting, eller virker bestandig i een og samme Retning. Han ordner og leder Begivenhedernes Gang og bestemmer Nationernes Skjebne, saa at det svarer til hans Hensigter. Saaledes bevares Harmonien i det Hele, og de guddommelige Foretagender gives en større Virkning. Derfor skulde de Hellige lade sig paavirke overeensstemmende dermed. Ved Aanden skulde de give Agt

paa Tidernes Tegn og Forsynets Handlemaade. De skulde være beredte for alle Tildragelser, for at kunne tage virksom Deel i deres Herres Arbeide for Tiden.

Det synes nu, at Herren arbeider paa at bringe Menneskene ind i Kirken og berede dem for „Hjemsamlingen." Vi have bestræbt os for at berede Missionen derfor, samt at gjøre de Hellige og Præstedømmet rede for disse Begivenheder. Vi have paaviist Nodvendigheden af og ordnet „Spare-Emigrationsfondet," og sat Præstedømmet i Arbeide dermed, saa at de, der ønske at blive udfriede, og kunne bidrage Noget dertil, kunne være færdige, naar Herren atter begynder Indsamlingen af sit Israel.

Vi have ogsaa fornylig henledt de Præsiderendes Opmærksomhed paa „Reformation i Forsamlingerne," og i Særdeleshed i Prædikeforsamlingerne, og hvad som staaer i Forbindelse dermed. Dette er bleven gjort, paa det at Alle kunne være beredte og færdige, naar Guds Kraft skal røre ved de Oprigtiges Hjerter. Vi haabe, at de Hellige og Præstedømmet i begge disse Tilfælde ville arbeide ivrigt, og at de i Virkeligheden kunne være „beredte og færdige."

Himmelen.

(Fra „the Millennial Star.")

Iblandt de mange Urimeligheder, som forvirre de Dødeliges Sind, kan nævnes de Vildfarelser, som finde Sted med Hensyn til Forestillingen om Himmelen. Hvor er den? Hvad er den? Og hvorledes skulle vi komme i den?

Bøger i tusindviis ere blevne skrevne om denne Gjenstand, og utallige Prædikener ere blevne afholdte desangaaende. Men efter at vi have brudt vor Hjerne med at læse den ene og med at høre paa den anden, ere vi fremdeles lige kloge og fremsætte det samme Spørgsmaal.

Dersom alle de Urimeligheder, som ere fortalte om Himmelen og dens Indvaanere, skulde blive samlede, hvilken en forbausende Masse overspændt Daarskab og modsigende Nonsens vilde man ikke faae!

Det første Sted i den hellige Skrift, hvor Ordet „Himmel" forekommer, er i dens første Vers: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden." Himmelen, som her tales om, er, hvad man i Almindelighed kalder Himmelhvælvingen eller Firmamentet; thi „Gud kaldte Firmamentet Himmel."

At dette ikke er den evige Faders Bolig er vist; thi Skriften lærer os, at den skal „forsvinde," at den skal „antændes og opløses'" at den skal „forsvinde som en Røg," osv.

Det er sandt, at der i Bibelen tales om, at Guddommens Bolig er i Himmelen. „Din Throne, o Gud, er i Himlene." „Vor Fader, Du, som er i Himmelen." „Himmelen er din Throne, og Jorden er din Fodskammel."

Denne Himmel er en herliggjort Klode, om hvilken andre af samme Orden bevæge sig, og fra hvilken Solen modtager sit Lys, og som beboes af Væsener, som i Reenhed og Kundskab ere komne langt forud for Jordens Indbyggere. (See „Abrahams Bog.")

I denne „Himlenes Himmel," „Evighedens Skjød," „alle Tings Centrum" throner Gud som det store Overhoved, som den høieste Regent. Den celestiale Regje-

rings Grundsætninger blive der efterlevede til Fuldkommenhed; thi alle de helliggjorte Fornuftvæseners Hærskarer, som have faaet den Forrettighed at opholde sig der, adlyde paa det Nøiagtigste hans Villie. Derfor hersker der Fred, Orden og Harmoni i enhver Ting.

Paladserne der glimre af Juveler og straale af Guds Herlighed; Haverne ere fulde af yndigt duftende og aldrig visnende Blomster af enhver Farve; Livets Floder vande den hellige Grund, og Alt er evigt og uden Ophør. Men det jordiske Sprog er for ufuldkomment til at kunne beskrive Himmelens Skjønhed; og dersom Guds Propheter saae Ting der, som det var umuligt for Mennesker at udtale, vilde det være Daarskab, om vi vilde prøve derpaa.

Der gives ogsaa andre Steder, som kaldes Himmel. Paulus taler om, at han „blev henrykt ind i den tredie Himmel." Heri ligger en Indrømmelse af, at der er to til; og da Jesus siger: „I min Faders Huus er mange Værelser; jeg gaaer hen at berede Eder Sted;" er det jo tydeligt, at der er andre Himle, end den, hvori den Almægtige boer. Enhver Verden er en Himmel, hvor Guds Regjeringsorden bliver udført.

Men hvor er den Himmel, hvortil de Retfærdige af denne Verden gaae, naar de døe. Vi svare, at de aldeles ikke ere beredte til at komme til Himmelen, naar de døe. De erholde ikke Fylden af deres Herlighed, førend i Opstandelsen. Her er een af de store Vildfarelser, som den christne Verden er falden i.

Den Mening, som gjør sig meest gjældende iblandt de saakaldte Christne, er, at Mennesket, naar det forlader den jordiske Tilværelse, enten gaaer lige til Himmelen til evig Glæde og Herlighed, eller til Helvede til evig Straf. Men lader os henvende os til Skriften. Jesus siger: „Ingen farer op til Himmelen, uden den, som foer ned af Himmelen, Menneskens Søn, som er i Himmelen." Vi ville ikke opholde os herved og undersøge, hvilken Person, der sigtes til i dette Skriftsted; men det er et Factum, at de retfærdige Døde for den Tid, ei vare komne til Himmelen. Jesus selv gik ikke til Himmelen ved sin Død, endskjøndt han var fri for Synd, men steg did op efter sin Opstandelse. „Rør ikke ved mig," sagde han til Maria i Haven, „thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gak til mine Brødre og siig dem: jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud." Paulus ventede ikke at erholde sin Belønning ved sin Død, men sagde: „Iøvrigt er Retfærdigheds Krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hiin Dag; dog ikke alene mig, men ogsaa alle dem, som have elsket hans herlige Aabenbarelse."

Det er ikke vor Hensigt for Nærværende at omhandle Mellemrummet mellem Døden og Opstandelsen; men af disse Skriftsteder, saavel som af andre, vi kunde anføre, sees det, at de Retfærdige skulle erholde deres Belønning paa den yderste Dag, naar de skulle blive dømte efter deres Gjerninger, gjorte i Kjødet. Da ville de komme ind i Himmeriges Rige og modtage de Velsignelser, for hvilke de strede, lede og holdt ud indtil Enden.

For at komme ind i dette Rige, ville de ikke blive nødte til at gjennemfare det ubegrændsede Rum; thi Stedet for Belønningen vil netop blive Stedet, hvor de have arbeidet; den Planet, hvorpaa de bleve fødte, vil blive deres himmelske Bolig; thi Guds Regjeringsorden i „Himmeriges Rige" vil blive grundfæstet her, og Guds Herlighed vil skjule Jorden, og hans Villie vil skee her, som den skeer i Himmelen, hvor han throner. Jesus, denne Verdens

Forløser, vil blive deres Konge, sin Fader underdanig, som er Alt i Alle.

Denne Verdens Riger og alle andre menneskelige Institutioner og Organisationer skulle forsvinde, al Uretfærdighed ophøre, og en Forandring finde Sted med Jorden selv, hvilket vil saae den til at blomstre med evig Skjønhed, og til at frembringe i de forskjellige Aarstider en Fylde af Produkter til Underholdning og Velvære for de udødelige Væsener, som skulle leve paa dens Overflade i Fred og Lyksalighed.

Propheterne have glædet sig til denne Dag; de hensovede Hellige vente paa den; de Levende og Døde, som have drukket af Aabenbaringens Strøm, bede til Herren om dens Komme, og Alle arbeide for at paaskynde den. Job kunde, midt i sine Lidelser, fryde sig ved Tanken om den Tid, da hans Gjenløser skulde staae paa Jorden, naar hans syge og lidende Legeme skulde omskiftes, og han i sit Kjød skulde see Gud. Esaias forudforkynder med Inspirationens herlige Sprog, den Tid, da en Konge skulde regjere i Retfærdighed, og Jorden skulde blomstre som en Rose, naar Ørkenen skulde glæde sig, og den øde Mark fryde sig, og de tørre Steder gjenlyde af Herrens Forløstes Frydesange, naar Ulven og Lammet, Parderen og Kiddet, Kalven og den unge Løve skulde lege med hverandre i Fred, naar Guds Kundskab skulde skjule Jorden, og Herrens Herlighed skulde gjøre den til en evig Himmel. Ezechiel saae i et himmelsk Syn, at Israels Huus blev bragt frem af deres Grave for at tage deres forjættede Land i Besiddelse, med David som Fyrste over dem evindeligen. Daniel saae den Tid, da Menneskens Søn skulde komme og et evigt Herredømme gives ham, at alle Nationer, Slægter og Tungemaal skulde tjene ham, og de Hellige i Forening med ham besidde Riget u n d e r a l H i m m e l e n. Johannes hørte Aandernes henrivende Sang, hvilke ventede paa deres Herlighed. „Du er slagtet, og haver med dit Blod kjøbt os til Gud af alle Stammer, og Slægter, og Tungemaal, og Folk. Og Du haver gjort os til Konger og Præster for vor Gud, og vi skulle regjere over J o r d e n." Propheten Joseph i de sidste Dage, som nu er i de retfærdige Aanders Selskab, og som i Forening med dem gjøre Forberedelser for vor Herres Komme, saae Forløserens Riges store Herlighed, og lagde Grundvolden for dets evige Bestaaen paa Jorden.

Hvorfor skulle vi da søge en Himmel udenfor Tid og Rum? Baade de gamle og nye Aabenbaringer omtale Jorden som de Retfærdiges tilkommende Opholdssted, og vise os paa hvad Maade den skal blive det.

Det er ofte bleven sagt de Hellige, at dersom de nogensinde ønske at have en Himmel, maae de selv forarbeide sig den. Rigtigheden af denne Bemærkning vil sees, naar man betragter Jorden og dens Indvaaneres nuværende faldne Tilstand. Den bærer nu Spor af Faldet, istedetfor Himmelens Præg, og dens Indbyggere have mere Lighed med Djævle end med Engle. Og førend den store Forandring skal finde Sted, ville Menneskenes onde Lidenskaber og fordærvede Ønsker blive lagte for Dagen mere end nogensinde før. Satan vil faae en større Magt over deres Hjerter, og han vil have en mægtigere Indflydelse til det Onde, end han tidligere har havt under sin Regjering i de mørke Tidsaldere. Nation vil reise sig mod Nation, og Familie mod Familie. Svig, Strid, Lovløshed, Hoer, Røveri, Mord, Undertrykkelse og al Slags Grusomhed og Synd vil tage frygtelig Overhaand; og Elementerne ville, som om de vare smittede af Menneskenes Ryggesløshed, komme i fuldt Oprør, og ville bidrage til at udbrede endnu mere Elendighed og Skræk. Der vil gaae en mørk Time forud for Millenniets straa-

lende Morgen, — en forfærdelig Storm førend Tusindaarets herlige Fred. Den onde Dag nærmer sig med gruopvækkende Hurtighed; men takket være Herren, Guds himmelske Rige er allerede „opreist.“ Dets Undersaatter samle sig sammen og forene deres Kræfter og Indflydelse. Ved at underkaste sig inspirerede Ledere blive de istand til at udføre det størst mulige Gode, og og inden lang Tid vil dette herlige Riges kjæmpemæssige Kraft føles i hele Verden.

De hellige Mænds Aander berede sig til den forestaaende Kamp, og de opstandne Hellige forene deres uimodstaaelige Indflydelse med de andre retfærdige Kræfter, saa at Satan og Synd, og Alle, som have Guds Veie, maae blive udryddede af Jorden, for aldrig mere at have noget Herredømme.

Fryd Dig, o Jord, og lad din ængstende Smerte forsvinde; thi Du skal vorde renset for al den Fordærvelse, som har besmittet Dig; dit skjulte Lys skal straale frem, og oplyse Firmamentet; Du skal blive ifort Glædens Dragt, og Du skal blomstre i al Evighed; iblandt de evige Himle skal Du rulle i Glands og Majestæt; og, ligesom din Konge og Gjenløser, skal Du bestaae evindeligen!

Emigration.

Ifølge Breve fra Præsident Brigham Young til Præsident A. Calkin i Liverpool erfare vi, at Veien er atter aaben for Emigration til vort elskede Hjem, og de Hellige, som have tilstrækkelige Midler til at emigrere for, opfordres til at drage hjem til Foraaret. Vi vide, at dette er et høist glædeligt Budskab for dem, der med Længsel have ventet paa Leilighed til at vorde udfriede, og vi haabe derfor at see mange af de Hellige, som have Evne dertil, benytte sig af dette Privilegium, som Herren atter har begunstiget dem med. Hvad den hele Reise fra Kjøbenhavn til Utah vil komme til at koste; vides endnu ikke med Bestemthed, dog antages, at hver Person, som ønsker at gaae med Haandkarrer, vil behøve omtrent 150 Rdlr., og at der for Enhver, der vil gaae med Oxer og Vogne, udfordres omtrent 200 Rdlr., naar man regner otte Personer til hver Vogn. De, der med Sikkerhed kunne udvandre, anmodes om, saa hurtigt som muligt at opgive deres Navne, Alder, Fødested, Haandtering, osv. for deres Conference-Præsident, samt at indsende til ham 40 Rdlr. for hver Haandkarre-Emigrant, og 80 Rdlr. for hver Vogn-Emigrant over eet Aar, hvilke Penge ville blive sendte i Forveien til Indkjøb af det Nødvendige til Udrustning for Reisen over Sletterne, saasom Haandkarrer, Vogne, Oxer, Proviant, osv.

Naar denne Emigration er expederet, vil en anden afgaae til vore vestlige Settlementer i Staterne, hvortil vi antage, at hver Person vil behøve omtrent 100 Rdlr. Tiden for begge Emigrationers Afgang skal nærmere blive bekjendtgjort.

Det er Præsidenterne Brighams og Calkins Raad til dem, der have flere Midler, end de behøve til deres egen Emigration, at de ihukomme de værdige Trængende, som selv Intet eller kun Lidet have til deres Udfrielse, da Ingen i Aar kan

vente at blive hjulpen af Emigrationsfondet. De, som onske at yde Noget i dette Diemed, anmodes om at raadføre sig med de Præsiderende om, hvilke der ere værdige til at erholde Hjælp.

Vi ansee ovenstaaende for tilstrækkeligt, og onske, at Herren vil velsigne vore forenede Bestræbelser til hans Værks Fremme og Israels Hjemsamling. Vi ville bede for samme, og arbeide for samme, og tilsammen glæde os i Opfyldelsen af Herrens Forjættelser til hans Folk.

Blandinger.

I Santa Barbara i Californien hersker stor Bevægelse paa Grund af Opdagelsen af Solvaarer i de nærliggende Bjerge. — Det franske Dampskib „Empress“ er sunken paa Reisen fra Rio Janeiro til Havre, hvorved otte Personer omkom. — Dampskibet „Fulton City“ er sunken paa Reisen fra Pitzburg til St. Louis. Tolv Personer omkom. — I New York har en Explotion fundet Sted i Arsenalet, hvorved flere Mennesker ere blevne dræbte og saarede. — Den Skade, som Stormen i October Maaned har anrettet blot paa de Skibe, som fare mellem England og Amerika, anslaaes til 1,350,000 Rdlr. I Mai Maaned ansloges Skaden til 3,150,000 Rdlr., i Juni til 2,700,000 Rdlr., i Juli til 1,620 000 Rdlr., i August til 2,160,000 Rdlr. og i September til 2,790,000 Rdlr., altsaa paa et halv Aar til 13,770,000 Rdlr.*) — I Staten Mississippi har en Hvirvelvind den 17de November anrettet megen Skade paa de Steder, den rasede; flere Bygninger, der ikke kunde imodstaae dens Tryk, styrtede ned og adspredtes i alle Retninger, og flere Menneske, hvoriblandt ni af een Familie, ihjelsloges. — Ved Kysterne af New Foundland, Nord Amerika og de vestindiske Der er der i Stormen, som rasede fra den 25de til den 28de October, mere end eet hundrede Fartoier gaaet under eller lidt Skibbrud, og mange Mennesker ere omkomne. — Som et nyt Beviis paa Menneskets moralske Fordærvelse beretter New York Herald, at en Mand, 25 Aar gammel, voldtog et otte Aars gammelt Pigebarn, som dog var stor efter Alderen, i Chicopee i Massacusetts, hvorefter han myrdede hende, og kastede derpaa Liget i Floden, for derved at forhindre sin frygtelige Forbrydelse fra at komme for Dagens Lys. Ifølge Lægernes Erklæring, som sidenefter undersøgte Liget, vilde Døden inden faa Dage have endt hendes Lidelser, som Følge af den lidte Medfart, selv om hun ikke med det samme var bleven myrdet. — Walla-Walla Indianerne i Territoriet Washington ere i fuldt Oprør mod Regjeringen.

*) 1 Rdlr. dansk er 2 Rdlr. svensk.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
L. C. Geertsen, Aarhuus	15	„	„
Mathias Nilsson, Gøtheborg . . .	15	„	„
	30	„	„

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

for Heelaaret, endende den 30te Novbr. 1858.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . .	18		111	47	43	23	759	158	111	24	12	983
2. Aalborg	20		44	10	15	6	272	77	40	23	4	347
3. Vensyssel . . .	18		63	6	17	8	275	121	65	1	2	369
4. Fredericia . . .	9		31	6	3	2	118	32	36	2	1	160
5. Lolland	7		26	8	3	3	131	85	18		4	171
6. Bornholm . . .	4		8	2	2	2	80	13	9			94
7. Fyen	11		35	3	3	1	95	67	35	7	1	137
8. Aarhuus	10		30	9	9	2	129	49	35	5	3	179
9. Skive	5		9	2	1	2	38	17	18			52
	102		357	93	96	49	1897	619	367	62	27	2492
Norge.												
10. Brevig	13		49	20	28	9	355	184	73	2	5	461
Sverrig.												
11. Skaane	3		33	48	27	23	315	119	75	3	8	446
12. Stockholm . .	1		12	9	3	1	44	32	11		1	69
13. Gøtheborg . .	2		19	7	4	1	57	45	17		2	88
14. Norrkøping . .	4		22	7	9	5	110	39	12	3	2	153
	10		86	71	43	30	526	235	115	6	13	756
Summa . .	28		492	184	167	88	2778	1038	555	70	55	3709

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.